

[Finansministeren.]

rende Pariserdeklarationen sidste sommer om produktionsforøgelsen. Jeg skal gerne indrømme, at jeg og den danske regering ikke var glad for den formulering, denne deklaration fik, idet vi er bange for, at den giver et lidt for optimistisk indtryk af mulighederne. Vi gjorde en indsats for at få den gjort mere realistisk, og jeg røber ikke nogen hemmelighed ved at sige, at vi havde resultater af denne indsats, selvom jeg kunne have ønsket dem større. Jeg vil gerne understrege, for at der ikke skal være nogen uklarhed, at der står intet i denne erklæring om, at produktionen i Danmark forventes at stige med 25 pct. i de næste 5 år. Der står noget om, at produktionen i Vesteuropa, OEEC-området nærmere betegnet, formentlig skulle have muligheder for at stige i dette omfang, men det er udtrykkeligt præciseret under forhandlingerne om denne erklæring — det vil den højtærede udenrigsminister kunne bekræfte —, at man regnede specielt med produktionsudvidelser i sådanne ting som kulproduktion, der jo trængte meget til at blive fremmet, men mere generelt kan det siges, at man særlig regnede med produktionsudvidelser i de lande, der havde en stor produktionsreserve i form af stor arbejdsløshed såsom Italien og Vesttyskland og Belgien. Det er klart, at i lande, der havde en høj beskæftigelsesgrad, som Danmark, var mulighederne ikke de samme. Det er derfor urigtigt at sætte de 25 pct. i forbindelse med vort land.

Til det ærede medlem hr. Viggo Starcke skal jeg ikke gøre mange yderligere bemærkninger. Det ærede medlem har jo indviklet sig i en ordinflation, som efterhånden fører ham stadig videre i hans anstrengelser for at blive bemærket. Det ærede medlem ved jo sikkert — i hvert fald bør han tænke over det —, at på ordenes område gælder det ligesom på pengenes, at hvis man udsteder for mange, devalueres de gradvis. Der er noget tragikomisk i at se de voksende anstrengelser, det ærede medlem efterhånden må udfolde for at forhindre, at alle medlemmerne går ned og drikker kaffe, når han taler. Det er ligesom med gamle skuespillerinder, der må bruge stærkere og stærkere kosmetiske midler for at blive lagt tilstrækkeligt mærke til. Må jeg ikke benytte lejligheden til at henstille til mine venner her i salen, at de ikke allesammen går ned og drikker kaffe, når det ærede medlem taler; det synes jeg trods alt er synd.

Jeg skal som sagt ikke optage nogen større debat med det ærede medlem, men blot sige, at når vi i den økonomiske oversigt

har lagt drifts- og anlægsudgifter sammen, er det naturligvis ikke for at skjule noget. Hvis nogen vil se det rene driftsbudget, kan det jo læses i finanslov og tillægsbevillingslov. Men når man vil undersøge statsfinansernes indvirkning på produktion, på beskæftigelse, på valutasisituation i landet, så er man nødt til at tage anlægsarbejderne med i betragtning, for der bruges arbejdskraft, der bruges materialer både til anlægsvirksomhed og til driftsudgift, og man påvirker naturligvis også valutasisituationen ved at lægge beslag på de produktive kræfter, der anvendes til anlægsarbejder. Derfor må man i en oversigt, der har den samfundsøkonomiske virkning til formål, selvfølgelig tage dette med i betragtningen.

Det ærede medlem stillede et spørgsmål vedrørende toldlovsforslaget, som jeg glemte at svare på før. Det ærede medlem spurgte, hvad regeringerne i de andre Oslostater havde svaret. Jeg kan dertil sige, at den eneste henvendelse, vi har fået, er fra Norge og angår en lille detail vedrørende fiske-tolden. Dette og andre enkeltheder skal jeg vende tilbage til i udvalget.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde en bemærkning om hjemtagelsen af redernes tilgodehavender. Jeg skal derom sige, at selvfølgelig er der hjemtagelsespligt, og dette bliver også for redernes vedkommende, hvor det er lettest at følge, naturligvis fulgt fra nationalbankens side. At hjemtagelsen kan ske lidt mere eller mindre omgående, er en anden sag, og der har altså antagelig fundet en vis fremskyndelse sted.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen gjorde en bemærkning om året 1950, som han var så overordentlig glad for, fordi dette år levede det danske folk godt, og vi havde en stor produktion o. s. v. Det er rigtigt, at vi havde en stor produktion i 1950 — forøvrigt beviser oversigten, at produktionen i 1951 var af praktisk talt samme størrelse, måske med en ganske lille nedgang, men den var ubetydelig. Når produktionen i 1950 var, som den var, så var det, fordi vi dengang landbrugsmæssigt byggede på den største høst, dette land nogensinde har haft, nemlig høsten i 1949, og det var, fordi det dengang endnu ikke havde været nødvendigt at slå bremserne i. Men vi ved jo allesammen, at det, der skete i 1950 udenfor vore grænser, var, at der kom en voldsom forringelse af vort bytteforhold, og derfor var det nødvendigt at gribe ind, for at valutasisituationen ikke skulle køre os i grøften. Det var jo også derfor, at alle de partier i det høje ting, der føler ansvaret for vor økonomiske udvikling, blev enige om de ubehagelige foranstalt-